

MESE- ÉS NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT

A *Lassi Laurië* előző számában meghirdetett mese- és novellaíró pályázatra az októberi határidőig összesen 59 alkotás érkezett. A zsűri hosszas mérlegelés után két kategóriában hirdetett első három helyezettet, és ezen felül a J. R. R. Tolkien életével foglalkozó írások legjobbjának különdíjat ítélte oda. A két győztes szerző díja a Helikon Kiadó felajánlásának köszönhetően a Középfölde Históriaja sorozat magyarul eddig megjelent négy kötete, alkotásaikat pedig a következő oldalakon olvashatjátok.

Novella:

- I. Angyal Szabolcs: A Gátak Óre
- II. Kalla Balázs (Aldyr): Kedves Naplóm!
- III. Kolosy Bettina (Rhune): Lórien rémének tanítása

Mese:

- I. Matola Szilvia (Hemhet): Az ősz meséje
- II. Dancsok Lilla: Törpszív
- III. Rákos-Zichy Péter (RZP): Farkasfogú Mordred

Küldöndj:

- Karsa Tímea: Frodó születése

Mindenkinek köszönjük a részvételt, a díjazottaknak pedig gratulálunk!

Kép: Toth-Palásthy Luca (Laertheal)

A GÁTAK ÓRE

Írta: Angyal Szabolcs

[Novella kategória –1. helyezett]

Krah fáradt. Krah elfáradt a harcban. Krah elfáradt a menésben. Krah megáll.

Auu! Ongnam üt. Hát fáj. Krah megy tovább.

Krah menetel. Krah mindig csak menetel.

Krah érez. Emberszag. Lószag. Ételszag. Krah éhes! Be az erdőbe!

Lassan. Óvatosan. Ott jönnek. Lapulás. Krah fél. Sok lapulás. Föld hideg. Fehér. Krah fázik. Nagy várás. Itt vannak. Ongnam mutat. Roham.

Ugrás. Csapás a lóra. Csapás a fejre. Másik csapás. Lovas halott. Jó. Ugrás. Másik csapás. Lovas felborul. Anig is üt. Lovas megszúrja Anig. Krah is üt. Csapás. Csapás. Lovas vége. Ugrás. Csapás. Lovas a földön. Nagy csapás. Auu! Megszúrt. Fáj a has.

Krah mérges. Csapás. Csapás. Csapás. Kiáltás. Ongnam halott. Sok halott. Vissza erdőbe. Futás. Bot eldob. Krah fél. Harcos kerget. Futás. Futás.

Patak. Sok faág parton. Krah elbúj. Harcos keres. Krah fél. Ugrás. Harcos erős. Fáj. Nagyon fáj. Ááá! Krah zuhan. Víz hideg. Faág erős. Kapaszkodás.

Nem. Megy. Fáj. Fájás erős. Krah gyenge... Krah... Sötét...

Szélsebesen poroszkálok a patak mentén arra, ahonnan a csatazajt hallottam, és közben próbálok felmérni a károkat. Az előző szavaim látszólagos ellentmondásának

magyarázata, hogy Szélsebesnek a lovamat hívják, aki mesés, és nem mellesleg okosabb, mint egynémely előljáró a környező falvakban, emiatt pedig most kellően óvatos is. Hallottuk a fém csattogását, és mindketten érezzük a vér- és füstszagot, ami a közeli csatából árad.

A botomat a kezemben tartva éberem fűrkésem a fákat, de nem látok mozgást. Végig a csalit felé fordulva leszálok Szélsebesről, és megpiszkálom a patak mentén emelt gátat. Csak romok maradtak. A hódok, akik segítségével az építésbe kezdtem, sehol. Elüldözte őket az összecsapás hangja, és a patakba ömlő rozsdázú vér. Napokba vagy hetekbe telik, míg visszajönnek, és nincsenek heteim, sőt, egyre inkább úgy érzem, óráim sem.

Közeleg a tavasz. Közeleg a tavasz és vele jönnek az áradások. A felgyújtott falvak és a folyton izzó fegyverkovács kohók tüzei miatt egyre jobban olvad a Fehérhegység tetején a hó. Félek, elmossa a víz az Öt Tó Völgyének erdeit, falvait. Elmossa Pázsit-lakot. Ezért fogtam a gát építésébe. Hátha meg tudom menteni a házamat, a falusiak házait, az erdei állatok élőhelyeit. De az időm végesen fogy. Már csöpög a fák leveléről az olvadó jég és hó. Hamarosan itt az ár, minden eddiginél nagyobb, kilép medréből a Csirrcsöre-patak, és visz magával házat, embert, állatot.

Próbáltam segítséget kérni a falubeliektől. Erech Timuníl a legközelebbi település, takaros faházakkal és dús legelőkkel, meg kemény, de jól termő teraszos földek-

kel. De hiába magyaráztam, hogy a mezőket és teraszokat el fogja önteni a sár, a házakat elviszi a hó- vagy kavicsgörgeteg, nem hittek nekem. Azt mondták, a falu fölött emelt Fal majd megfogja, ahogy eddig is.

Kísérletet tettem lejjebb, a hordalékföldre települt Erech Cermanulban is, de az eredmény hasonló volt. A férfiak fát vágnak, hogy behúzhassák a havon, nincs szabad dolgos kéz. Végül az állatokhoz fordultam: a hódokat kértem, hogy gyűjtsenek gallyakat, az őzeket, szarvasokat, hogy befoghassam őket a szánok elé, amikben követ, földet hordtunk. Az állatokat azonban nem erre teremtették, lassan haladt a munka.

Aggódva nézem a víz szintjét, amikor meglátok a parton egy sötét halmot. Közelebb érve látom, hogy egy halott ork az. Ahogy próbálok átlépni felette, a csizmám orra beakad a bal lábába. Felnyög. Mégis él. Gondolkodom, mi legyen vele. A legegyszerűbb az lenne, ha otthagynám, vagy belökném a folyóba. De nem visz rá a lélek. Megfogom a homlokát. Forró. Ekkor egy kósza ötletem támad: mi lenne, ha munkára tudnám fogni a bestiát? Még nem tudom, hogyan, de talán rávehetném, hogy segítsen ő, ha már az embereknek nem akaródzik. Erősnek látszik, ha gyorsan felgyógyítom a főzeteimmel, lehet, hogy még időben befejezhetnék a gátat.

Halkan füttyentek Szélsebesnek. Nem tudhatom, maradtak-e még orkok a közelben. Nagyokat nyögve feltuszkolom a hátára a bestiát. Persze, a másik oldalon leesik. Nagyot koppan a feje a partmenti köveken. Keresek pár hosszabb ágat, és azokat rámpának használva felgurítom az orkot a ló hátára. Még mindig a csalitost kémlelve indulunk haza.

Krah repül. Magasan, mint sas, alatta a hegyek. Szél fúj. Hegyek fehérek. Krah könnyű. Krah örül. Nap süt. Meleg. Hegyek vége. Erdők. Füvek.

Krah leszáll. Tűz. Nagy tűz. Körülötte Ongnam, Anig, Chúga, és a többiek. Meleg. Hús. Sok hús. Nagy lakoma. Lószag. Lóhús. Szarvashús. Nyúlhús. Krah már nem éhes. Krah alszik. Nincs menetelés. Nincs őrség. Nincs harc. Csak vadászat.

Krah ébred. Kergeti szarvast. Szarvas gyors. Krah is gyors. Ugrik. Kapaszkodás agancsba. Krah erős. Harap szarvas nyaka. Szarvas ledől. Krah leesik. Fáj. Nem baj. Krah felpattan. Szarvas felkelne, de Krah fejére üt. Szarvas halott. Jönnek többiek. Anig ünnepel. Chúga most nem veszekszik húson, mint mindig. Orkok ünneplik Kraht. Ongnam ad egyik agancs.

Krah táncol. Lépés erre. Lépés arra. Tánc a tűz körül. Lépés erre. Lépés arra. Kar felemel. Krah énekel. Lépés arra, lépés erre. Krah botlik. Auu! Fáj a has. Éget a tűz. Krah hasal hóba. Has fáj. Krah repül. Krah zuhan. Sötét.

Kép: Tom Loback [Wikimedia Commons]

Ahogy Pázsit-lakhoz érünk, megállítom Szélsebest. Az istállóba megyek, és a ló karámja mellé ledobok egy nyaláb szénát. Igyekszem puha fekhelyet készíteni, ahová lefektethetem az orkot, szerencsétlen elég sokat zötykölődött. Megkérem a lovat, hogy térdeljen le, és lecsúsztatom a hátáról a bestiát. Bekötöm Szélsebest a karámba, és szép szóval, valamint illatos szénával megköszönöm a segítségét.

Szedtem gyógynövényeket útközben. A mozsárban összetöröm, és adok hozzá egy kis zsírt, hogy kenőcsös legyen. Kettétépem az egyik növénygyűjtésre használt zsákot, és késsel hosszú csíkokat vágok belőle. Hozok a patakából egy fél vödör vizet, remélve, hogy elég lesz a sebek kitisztítására.

Ahogy a hátára fordítom az orkot, megint felnyög. Nem mély a sebe, de elég széles és alighanem sok vért vesztett. Az orkok vére orrfacsaró szagú, gyorsan bekenem az illatos gyógykenőccsel, és próbálok bekötözni. Nem könnyű ide-oda forgatni, ezért arra kérem Szélsebest, lökdösse ő is az orrával. Kétszer is morran a bestia, amíg végzünk, azonban továbbra is ajult. A lovam – bár irtózik a sötét teremtményektől – megérzi az ork gyengeségét, és mellé fekszik, hogy melegítse. Rámosolygok, hogy bátorítsam. Igazság szerint használhatnék mágiát is a gyógyításhoz, de nem akarom, hogy túl korán talpra álljon. Még nem találtam ki, hogyan vegyem rá a gátépítésre.

Eszembe jut, hogy ha felébred, rám támadhat. Nem mintha félnék tőle, ám ha harcra kerül sor, könnyen megsérülhet újra. Talán egy béklyó jól jönne. Nekem azonban eddig még sosem volt szükségem ilyesféle szerszámra, nem is tartok a háznál. Füttyentek Szélsebesnek. Elmegyünk Erech Timunilba, megkeressük Randant, a kovácsot. Fertályóra lenne az út, de nem akarok a csatatér felé menni. Messziről kerülöm a csalitost, a Timuncsik erdő felé. Baljós a csend a

fák között, érzem, hogy figyelnek, de végül gond nélkül átjutok. Még ki sem érek a fák közül, már látom, hogy hiába jöttem. Erech Timuníl helyén csak üszkös romok, felette még el sem oszlott a fekete füst. Bizonyára errefelé is jártak az orkok. Beügetünk a házak közé, csak hogy lássam, maradtak-e még túlélők. Egy lelket sem látok, ám a falu szélén emelt friss sírok arról tanúskodnak, hogy nem halt meg mindenki. Huszonkét halmot számolok, az majdnem a falu lakosainak harmada. Remélem, a többiek visszajönnek hamarost.

Ahogy visszafelé lépdelünk a Timuncsik erdőben, egyszer csak ismerős hangot hallok:

– Á, a Barna Mágus személyesen – közben egy fej is kibukkan a bozótból. Eremborg az, a falu elöljárója.

– Üdv néked, Eremborg, elöljáró uram!

– Csak volt elöljáró! Nincs már nekem falum.

– Sajnálattal hallom. Láttam a romokat. Segíthetek valamiben?

– Pff! Akkor kellett volna segítened, amikor ránk támadtak a vadak! Kaszára, kapára kaptunk, párat leöltünk közülük, de túl sokan voltak. Nem volt esélyünk.

– Fogadd részvételem! Úgy láttam, sok a halott, de sokan meg is menekültek. Gyanítom, a Bronztorony őrseit akarták kicsalogatni, ezért nem törődtek túl sokat a faluval.

– Vesztükre tették! A katonák ellátták a vadak baját. De ha ők eljutottak idáig, mások is lehetnek. Hanem hallod-e, ez a te gátad, ez csak bajunkra volt!

– Hogyhogy?

– Amikor az orkok elmentek, felgyújtották a falut. Én, meg egy páran, oltottuk volna a házakat, de lassan teltek a vödrök, mert nem volt elegendő víz a patakban. A gátjaid megfoták. Le is égett minden.

– Szívából sajnálom. De a gátak nem csökkentik a víz szintjét...

– Szóval én hazudok?!

– Nem hazudsz, Eremborg uram, de tévedsz!

– Lárifári! Nekem már az elején sem tetszett az ötlet.

– Tényleg saj...

– Elég a sajnálkozásból! Nem kérünk belőle. Bevettük magunkat ide, az erdőbe, de ajánlom, ne gyere erre, amíg szépen vagyunk. Én tudom, hogy hajdanán segítségére voltál a falunak, de a többiek, főként a fiatalok, nem gondolnak felőled sok jót. Meg azokról az átkos gátjaidról sem!

– Jól van, jól! – azzal megsarkantyúzom Szélsebest. Értem a falusiak haragját, még ha nem is érzem okoltnak. Már Pázsit-lak közelében járunk, amikor sétatempóra váltunk. Ki kell találnom, mit kezdjek a kissé átgondolatlanul befogadott vendégemmel.

Lehet, felkeresem Vaskezű Thorviqot, a törpe kovácsot, hogy segítsen. Nem azért hívják Vaskezűnek, mert olyan keményen bánik az övéivel, hanem mert ténylegesen fémből van a bal karja, könyéktől lefelé. Thorviq maga azt mesélte mindig, hogy egy barlangi trollal való összecsapás során vesztette el a fél karját, de

hallottam olyat is, hogy az olvasztott acél ömlött rá, azért kellett levágni. Akárhogy is, nem adta fel, kovácsolt magának egy másik kezét, és azóta azt használja. Pontosabban három kezét. Az egyiket harcra csatolja fel, annak állítólag pengeélesek az ujjai, sőt, némelyik még ki is löhető. A másikat, a rúnadíszeset ünnepélyes alkalmakkor veszi elő, míg a harmadikat hétköznap használja, főként a kovácsoláshoz.

Thorviq biztosan szívesen készítené nekem bilincset, főleg, ha meghallja, hogy egy orkot láncolnék le vele. Azonban ő a Hurria-hegy lánkáiba vájt bányalyukban él, közel a vasérchez és a szénhez, Pázsit-laktól viszont meglehetően távol. Még ha

meghajtom Szélsebest, akkor is három nap kell, hogy oda-vissza megjárjam az utat, a bestiát viszont nem rem ilyen hosszú időre magára hagyni. Ha felébred, megszökhet, még akkor is, ha indákkal és gyökerekkel megkötözöm. Nem tudom, milyen erős, és sem megfojtani nem akarom, sem azt nem szeretném, hogy könnyedén kitépje – vagy kiharapja – magát a szorításból.

Nem, mást kell kitalálnom. Itt maradok vele, és megkérem Szélsebest, hogy jelezzen, ha ébrednek. Akkor odamegyek, és a botommal megpróbálom addig nyugalomra bírni, amíg el nem magyarázom neki a helyzetet. Egy ork nem az a fajta, aki a szép szóból ért, de talán fenyegetéssel vagy valamiféle alkuval meggyőzhető. Végére is, egyedül van, egy ismeretlen vadonban, ahol ráadásul kószál néhány dühös falusi, akik szívesen agyonvernék.

Krah felhők között jár. Sétál napsugáron. Krah örül. Krah könnyű. Krah erős. Megjelenik szívérvány. Krah lecsúszik szívérványon.

Kép: Doma Lilla [Művészeti Pályázat 2020]

Föld kemény. Krah koppan. Has fáj. Hideg szél. Ébredés. Lószag. Széna. Fog has. Bűzös kenőcs. Krah kiált.

– Üdv néked, Ork uram! – szólítom meg nyugoriul. A legtöbb ork érti ezt a nyelvet, de ő csak bámul rám meredt szemmel.

– Üdv! – próbálkozom aztán a Fekete Beszéddel.

– Grr! – vicсорog rám. Próbálja felemelni a fejét, de elsőre nem boldogul. Aztán fellendíti a felsőtestét, és a karját letámasztva felüléssel próbálkozik, de visszanyomom a botommal.

– Nyugi, ne kapkodj! Még megsérülsz újra! Grr a neved? – csak a fejét rázza, de nem szólal meg.

– Én Kiltone vagyok, a Barna Mágus, a Rügycs Őre, és az Öt Tó Völgyének Védelmesője. Téged hogy hívnak?

– Krah – vakkantja. Először azt hiszem, hogy csak köhög. Olyan hangja van, mintha nem csak vizet, hanem néhány kavicsot is nyelt volna a patakban, és most azok ütődnének egymáshoz a szájában.

– Mi a neved?

– Krah. Beszéltem.

– Bocsánat, nem értettem rendesen.

– Hol van Krah?

– Hogy hol vagy? A házamban, a Pázsit-lakban. Pontosan annak az istállójában. Ő itt Szélsebes, a lovam. Ő vigyázott rád, amíg ajultan feküdtél.

– Óó! Krah érezte lószagot. Finom hús!

– Ha egy ujjal is hozzáérsz, úgy megleckéztetek, azt fogod kívánni, bár hagytalak volna a vízben!

– Krah éhes! – nyöszörgi.

– Jól van, mindjárt sütök neked nyúlhúst!

– Krah éhes! Krah akar enni most!

– Türelem, Ork uram! Előbb meg kell beszélnünk egyet s mást!

– Krah nem vár! – azzal rám veti magát. Azaz csak vetné, mert a hátába nyilalló fájdalomtól és a botom ütésétől azonnal visszahanyatlik a szénára.

– Ez egy mágus botja, hé! Vigyázz, hogy ne kelljen használnom!

– Krah nem fél!

– Azt nem jól teszed, Ork uram! Körös-körül hegyek és erdők. A hegyekben farkasok, az erdőben hontalanok laknak. Ti tettétek földönfutóvá őket, azzal, hogy felégettétek a falujukat. Szívesen a véredet vennék. Én is könnyedén megölhetnék, de szükségem van rád.

– Krah nem segít! Krah gyenge!

– Alkut ajánlok, Ork uram! Segítek neked, ha te is segítesz nekem. Hozok vizet, húst, és bekötözöm a sebidet. Ellátlak étellel-itallal, amíg megerősödsz. Aztán

gátat építesz velem. Köveket, földet, gallyakat hordasz, és ha elég ügyesek és gyorsak vagyunk, talán nem viszi el a víz a házamat. Megmenekülünk mindketten. Mit szólsz? Áll az alku? – látom, hogy felülne ismét, talán hogy kezet nyújtson, de fájdalmasan felnög, és behunyja a szemét. Pár pillanat múlva nagy levegőt vesz, és úgy sóhajtja:

– Áll. Krah segít.

– Most elmegyek. Rábízhatlak addig Szélsebesre?

– Igen – vet egy sanda pillantást a lóra.

– Ha bántani mered...

– Krah nem bánt ló.

– Rendben. Nemsokára jövök friss patakvízzel és sült nyúlhússal – azzal otthagynom őket. Az ajtóból visszanezve látom, hogy még mindig bizalmatlanul méregetik egymást.

Fogom a vödört, és lemegyek a patakhoz. Visszafelé azon töprengem, hogy hogyan tudnám rábírnai az orkot a vízfordásra. Felteszem, sehogy. A hajnalban fogott nyulat megnyúzom, erdei fűszereket kenek rá, és nyársra húzom. Amíg sül, az istállóból kiszűrődő hangokat hallgatom.

Nem bízom a bestiában. Állat ez, még ha félig is. Az ösztöneire hallgat. Ha meggyógyul, megszökik. Attól félek, hogy rám támad, de nem magamat féltetem. Harcoltam én Angmarral – persze nem a Boszorkányúrral, csak a követőivel –, haradiakkal, uruk-haiokkal, sőt, még trollal is. De belefáradtam, és arra kértem Sarumant, aki akkor még nem állt a gonosz befolyása alatt, hogy hadd vonulhassak el ide, az Öt Tó Völgyébe. Felépítettem a Pázsit-lakot, összebarátkoztam az állatokkal, emberekkel. Békém teljes volt, de aztán sokasodtak az intő jelek. A melegebb és melegebb nyarak, az elvándorló állatok, az egyre gyanakvóbbá váló emberek. Ide ork vagy más sötét teremtmény korábban soha nem tévedt, tavaly nyár óta pedig ez már a harmadik csapat. Lassan nemcsak a patakhoz, hanem a házam köré is falat kell emelni.

Krah már erős. Krah követ pakol. Nyelveken Beszélő is pakol. Sietni kell. Újabb kövek. Szélsebes víz hátán köveket vízhez. Váltunk földre. Krah nagy kosarat pakol. Sok föld. Nyelveken Beszélő dicsér.

Ebédidő. Krah éhes. Nyelveken Beszélő hoz sült hús és mézsör. Ülünk asztal mellett. Nyelveken Beszélő mesél. Messze földekről. Furcsa lényekről. Krah is akar mesélni. Krah kéri Nyelveken Beszélőt, tanítsa. Tanítson nyelvekre. Krah akar beszélni állatokkal. Krah akar megköszönni Szélsebesnek. Krah akar olvasni. Olvasni történeteket. Krah szereti messze földeket. Krah szereti furcsa lényeket. Krah kéri Nyelveken Beszélőt, tanítsa megismerni.

Megérkezett a tavasz, és elkezdődött az olvadás. Napkelétől napnyugtáig dolgoztunk, és tegnap elkészült a gát. Most

izgatottan sétálok a tetején, és aggódva nézegetem, nem látok-e valahol szivárgást. Szerencsére a gát mindenhol kitart.

Az ork nagyon meglepett. Nem csak azzal, hogy ígéretét betartva itt maradt, és keményen dolgozott, de azzal is, hogy mennyire barátságos, érdeklődő volt végig. Az pedig, hogy tanulni szeretne, végképp ámulatba ejtett.

Hopp, itt a kanyarnál meg kell majd erősíteni a töltést. Még nem tört át a víz, de elég nagy a nyomás a gáton. Mindjárt szólok Krahnak, hogy segítsen.

Azt hiszem, elsőként a nyugorival próbálkozunk. Az hasznos lesz, hogy megértesse magát az emberekkel és a fajtársaival. Azt még nem tudom, hogy írni és olvasni is megtanítom-e, azt meg főleg nem döntöttem el, hogy a tengvákat vagy a certhekeket részesítsem előnyben. Nem tudom, tanított-e valaki valaha orkokat, mindenesetre érdekes kihívásnak ígérkezik.

Már elolvastam a Nyugatföldi Krónikát, most a Piros Könyvet fogom elkezdni. Három éve élek Nyelveken Beszélőnél Pázsit-lakban. Pontosabban annak istállójában. Nyelveken Beszélő felajánlotta, lakjak a házában, de jobb nekem a szénán, Szélsebes mellett. A gátat folyamatosan javítgatjuk, de ha a faluból jön valaki, akkor el kell rejtőznöm.

Most az erdőbe készülök, az elhagyott falu mellett. Nyelveken Beszélő elárult egy titkos jelet, amivel szarvasokat hívhatok magamhoz. Ki szeretném próbálni. Viszek magammal butykosban mézsört. Közben azt a dalt dúdolgom, amit Nyelveken Beszélővel szoktunk énekelni, ha kicsit sokat hörpintünk a seritalból.

Gyűjtöm a mézet hordóba,
Áfonya festi majd bordóra.
Készül a mézsör, erjed a lém,
Lória kedves, Te tedd ma elem!

Lória, adj még egy korsóval!
Udvarolok neked szép szóval.
Áfonya ízű, jajj, de finom,
Ezt a korsót én most mind megiszom.

Belépek a fák közé. Próbálok halkán járni, ne riasszam fel az állatokat. Próbálok kiadni azt a furcsa hangot, amit Nyelveken Beszélő tanított. Felbukkan egy szarvas. Gyönyörű. Feltámad a szél. Felólem fúj, észrevesz. Elinal. Én utána. Hirtelen egy tisztáson találok magamat. Körülöttem emberek. Torzonborzak, ruházatuk szedett-vetett. Ahogy észrevesznek, rám vetnék magukat. Én vagyok a gyorsabb, bevetem magam a bozótba. Rohanok, ahogy a

lábam bírja. Egy ideig hallom az utánam csörtetőket, de hamar le hagyom őket.

Nézem, ahogy Krah beront az udvarra.

– Mi történt?

– Emberek!

– Észrevettek?

– Igen!

– Követtek?

– Már nem, le hagytam őket.

– Hol találkoztál velük?

– A régi falu melletti erdőben.

– Ó! Az rossz hír! Eremborg.

– Mi?

– Nem mi, hanem ki. Eremborg, a lerombolt falu egykori elöljárója. Gyűlöli az orkokat. Bújj el gyorsan az istállóba!

– Késő! – hallom az elöljáró hangját.

– Üdv, Eremborg uram!

– Szóval Te bújtatod ezt a vadat, mi? Talán te is hoztad ránk őket. Csak nem neked is elvette az eszed Sauron?

– Szó sincs róla! Krah egy tisztességes ork!

– Hahh! Tisztességes ork? Ennél jobb viccet még életemben nem hallottam. Ugye ti sem, fiúk?

– Nyugalom, uraim!

– Elég a beszédből!

Az elöljáró egy nagy kést húz elő az övéből. A felém repülő nyílvevőt botommal ütöm félre. Látom, ahogy az ork karjába fúródik. Felordít. Végzetes hiba volt azonban rá figyelmem. Egy szúrást érzek a hátamban. Rettenetesen égő érzés. Levegő után kapkodok. Utolsó erőmmel megmarkolom a botomat, és a tiltás ellenére egy tűzgolyót robbantok magam köré.

Szédelgek. Nagyon fáj a vállam és a fejem. Kábán nézek körül. Nyelveken Beszélő eltűnt, csak egy szenes folt van a helyén. Az emberek szintén eltűntek. Pázsit-lak romokban. Szélsebes az udvaron ugrándozik körben, közben fájdalmasan nyerít.

Elvonszolom magam a patakig. Iszom kicsit, és kitisztítom a sebeimet is. A jeges víz magamhoz térít. Lassan összeszedem magam. Nem tudom, mit csináljak.

Mire visszatérek az udvarba, a ló már eltűnt. A távolból még mintha hallanám a nyihogását. Nincs, ami itt tartson. Elindulok kifelé, le a patak mentén a völgybe. Látom a gátat. Néhol az is megrongálódott. Hirtelen megállok. Ahogy behunyom a szemem, Nyelveken Beszélő képe ugrik elé, ahogy azt mondja:

– Közeleg a tavasz! Jön a tavasz, és vele az áradások.

Visszafordulok. Az istállóban leülök egy törött gerendára. Nehéz lesz újraépíteni. De Krah erős. Kiltone, a Barna Mágus elment. De itt vagyok helyette én. Krah vagyok, a Gátak Őre.

AZ ŐSZ MESÉJE

Írta: Matola Szilvia (Hemhet)

[Mese kategória – 1. helyezett]

A tágra nyitott ablakon túl a holdfény végigömlött az alvó városon, mialatt a könyvtárszobát barátságos aranyszínbe öltöztette a gyertyák pislákoló lángja. Az asztalon zöld bársonykötésű nyitott könyv feküdt, a lapokat keretező indadísz között a színpompás madarak, virágok ábrája szinte megelevenedni látszott a mécsesek egy-egy lobbanásánál. Faramir nagy sóhajjal édesanyja ölébe hajtotta fürtös gyermekfejét. Az asszony ruhájának tenger illata volt, és az ezüst csillagokkal hímzett mélykék palást óvón borult rájuk, mint a nyári éjszaka.

– Tudtam, hogy nem igaz, a felnőttek tévednek, nem haltál meg – suttogta a kisfiú, mintha a hangos szóval megtörné a varázst.

Finduilas szelíden mosolygott, a sötét hajába font fehér liliom szinte világított.

– Ez csak álom.

Talán nem is ő szólt, hanem az éj alaktalan árnyai, ahogyan a nyitott ablakon, a fal repedésein keresztül a szobába kúsztak. A gyertyák egyesével kialudtak.

Faramir felült az ágyban. Éjszaka volt, a csukott zsalugátereken az őszi eső dobolt fáradhatatlan egyhangúsággal. A szoba homályba burkolózott, a nappal ismerős bútorok most mind külö-

nös, meghatározhatatlan formát öltöttek. Faramir nem félt a sötétben, legalábbis szerette azt képzelni, hogy nem fél. Bátyja ugyan ott feküdt mellette, de az alvók olyan távoliak, messze járnak.

– Boromir, ébredj – érintette meg a vállát.

– Te vagy a fogó... – dűnnyögte Boromir, és a másik oldalára fordult.

Faramir most még inkább egyedül érezte magát. Fázósan magához szorította a mélykék palástot, miközben ujjaival kitapintotta a csillaghímzést a szegélyén. Habozva nézte a résnyire nyitott ajtón beszűrődő keskeny fénynyalábot, és hallgatta az éjszakai őrség lassú, kimért lépteit. Az apjára gondolt. Biztosan ébren van még, komoran, gondolataiba merülten ül a szobájában, ő is hallgatja az eső kopogását és az őrség lépteit. Aztán eszébe jutott az álma, mi van, ha mégis igaz volt, és édesanyja ott ül a könyvtárban a hozományként kapott régi, bársonykötésű könyvvel?

Meztelen talpa csattogott a csupasz kövön, ahogyan a magára terített csillagos palástban végigszaladt a kanyargó folyosókon. A könyvtárból valóban fény szüremlett ki. Szívdobogva surrant be a nehéz, faragott ajtón. Az asztalnál ülő, gyertyafény-övezte alak azonban nem az anyja volt. Az egymásra tornyozott poros kódexek és egérrágtatott pergamenek fölé egy öregember görnyedt. Kopott volt rajta minden, kezdve elnyűtt, fekete csizmájától, egészen fakószürke ruhájáig, de szemében – talán csak a visszatüköröző gyertyalángtól –, úgy tűnt, tűz ég.

– Jó estét – motyogta Faramir meglepetten.

Az idegen összevonta bozontos szemöldökét, mint akinek ez a mondat nincs ínyére, de nem szólt, csak megcsóválta a fejét, és ismét az előtte heverő nagy kódex fölé hajolt.

Faramir nem mozdult az ajtóból, csak nézte az öregembert, és próbált nem sírni csalódottságában.

– Későre jár, egy ekkora gyereknek már régen ágyban a helye – jegyezte meg az idegen fel sem pillantva a könyvből. – A dajkád, ha megtudja, nem fog örülni.

– Már alszik ő is, hallottam, ahogyan horkol.

Az öreg most alaposabban megnézte magának a kisfiút.

– Jól sejtem, hogy Denethor úr fia vagy? Amikor legutóbb erre vitt az utam, még alighogy világra jöttél. Emlékszem, atyád nagy büszkeséggel újságolta a hírt, hogy örököse született, nemzetségének nem szakad magva.

– Az biztosan a bátyám, Boromir lehetett, az én nevem Faramir.

A vénember eltűnődött.

– Hány esztendő vagy, Faramir?

– Már nem olyan sok holdnak kell megtelni, és hat leszek – húzta ki magát, hogy nagyobbak látszék.

– No lám, ilyen rég jártam volna erre? Meglehet, hiszen még Ecthelion volt a helytartó, és jobb szívvel látták errefelé a vándorokat – dűnnyögte maga elé az öreg.

Faramir sejtette, mire céloz. Hallotta aznap reggel, amint apja arról panaszkodott tanácsadóinak, hogy a fél-eszű vénember megint itt van, pedig abban reménykedett,

Kép: Katarzyna Chmiel-Gugulska [facebook.com/theArtOfKasiopea]

hogy azzal a csavargó Thorongillal együtt rég elnyelte a föld, és többé hírt se hall felőle.

– Mithrandir vagy, igaz? – kérdezte, és hívás nélkül az öreg mellé ült az asztalhoz.

– Így és még sokféleképpen neveznek a tengernek ezen az oldalán – bólintott amaz, és ismét a könyvnek szentelte minden figyelmét.

Faramir lábát lóbálva egy darabig csendben nézte.

– Ezt a betűt ismerem, és ezt is – bökött a pergamenre.

– Ezzel kezdődik az, hogy Faramir. Leírd nekem a neved, akarod látni?

Mithrandir csak hümmögött, nagyon úgy tűnt, hogy nem akarja látni.

– Kár, hogy ebben a kódexben nincsenek szép, színes képek, én jobban szeretem, amikor vannak – magyarázta a kisfiú töretlen lelkesedéssel, és tekintetével a zöld bársonykötést kereste a polcokon, de sehol nem bukkant fel, úgy látszott, Boromirnak lesz igaza, és apjuk a szobájában őrzi. – Miről olvasol, érdekes?

Mithrandir kiegyenesedett.

– Sajnos arról, hogyan lehetne alvásra bírni a kotnyeleskedő gyerekeket, ebben egy szót sem írnak. Ezek szerint Gondor régi urainak ilyesmi egyáltalán nem okozott gondot.

– Ó, abban én tudok segíteni! Elárulom, nem titok: ha mesélnek, akkor gyorsan elalszom.

– Nocsak, nocsak. És miféle mesét javasol a bölcs Faramir? – kérdezte Mithrandir, és a kisfiú látta, hogy hosszú, gubancos szakála mögött mosolyog.

Faramir körbejártatta tekintetét a könyvtárban, nem akart elhamarkodottan dönteni.

– Miről is... miről is. A tengeréről ne, arról édesanya történeteinel szöveget úgysem tudsz. Mesélj az ősről!

Mithrandir elővette pipáját, és komótosan meggyújtotta. Sokáig nem szólt, csak füstkarikákat eregetett, egyiket a másik után.

– Úgy kezdődik, hogy amikor még nem volt se nap, se hold? – kérdezte Faramir, elunva a füstkarikákat. – Sok mese kezdődik így.

– Nem, ez nem a tündék, hanem az emberek meséje, valahol messze, Tóváros környékén hallottam. Vannak vidékek, ahol mese és valóság nem válik élesen külön. Vannak vidékek, ahol az igaz történetek is így kezdődnek: egyszer volt, hol nem volt. Ez a történet éppen ilyen.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer réges-rég egy királyság. Az uralkodót Nyáridőnek hívták, a királynét Rügyfakadásnak, egyetlen gyermeküket Lombhullásnak nevezték el. Boldogságban éltek éveken át, mígnem a nyár utolsó napján a herceg furcsa álmot látott egy fehér szarvasról az erdő mélyén, csupasz és néma fák közt. Agancsán mint ezer gyertya ragyogtak az égbeli csillagok. Amint a herceg felébredt, tudta, nem lesz többé nyugvása ezen a világon, amíg az állatot el nem ejti. Búcsút vett szüleitől, vállára kanyarította levelekből szőtt, aranyasztalos, zöld köpönyegét, és útnak indult. Négyen kísérték őt a király háznépéből: Szeptember, Október, November és a herceg hűséges kutyája, Berkenye, aki soha nem tágított gazdája mellől.

Eleinte járt úton haladtak, ismerős vidéken, ragyogó napsütésben. Nem siettek, gyakran megálltak, megpihentek egy-egy tisztáson, elnyílt virágok közt, csobogó patakok partján. Az est leszálltával a herceg elővette aranyhúros lantját, és énekelt. A dal az égen vonuló madarokról szólt, az érő gyümölcsökről, a hazakészülő nyájról. Ha álmodtak is ezeken az éjjeleken, mind a nyárról álmodtak. A fehér szarvasnak nyomát sem látták.

Kép: Anke Eißmann [anke.edoras-art.de]

Az útitársak közül Szeptember, a herceg apródja volt a legfiatalabb. Csupa nevetés, csupa móka, pirospozsgás víg legényke. Ha el is komorult néha, hamar mosolyra derült az arca. Zsebe mindig telis-tele volt almával, szilvával, körtével. Azonban, ahogy múlt az idő, úgy fogyott az apród kedve, egyre gyakrabban tekintett hátra, maradozott le a többiektől.

– Látom rajtad, visszahúz a szíved atyám palotájába, a napsütötte kertekbe, igaz-e, jó Szeptember? Nem tartóztatlak hát, menj, vígy hírt rólunk az otthoniaknak – lépett hozzá egy reggel a herceg.

Így esett, hogy Szeptember istenhozódot mondott társainak, akik még sokáig nézték távolodó alakját, míg csak el nem nyelte a hajnali pára. Az apród búcsújának éjjelén a herceg a szarvassal álmodott a csupasz és néma erdő mélyén, ragyogó csillagokkal övezve. Amint felriadt, meglepve látta, arannyal kivarrt zöld köpenye vörösben, sárgában pompázik.

Most, hogy csak négyen maradtak, Október állt az élre. Útjuk közelebb vitt a falvakhoz, az emberlakta vidékhez. Szőlőhegyek tövében pihentek meg, hallgatták a szüretelők énekét, a hordók döndülését, a must csordulását. Megfakult mezőkön haladtak keresztül, zizegve hulló levelek akadtak a herceg vörös-arany hajába. Esténként a tábortűznél ködbe veszttek az árnyékok. A herceg dala is megváltozott: szüreti bálokról, szerelemről énekelt. Egy hajnalon a közeli domb ormán mintha a szarvast látta volna a hajnali derengésben. Azonban, mire odaértek, már csupán dércsípte levelek mutatták nyomát.

A következő napon Október félrehívta urát. A herceg most látta csak, szolgálja tarka ruhája hogy megkopott, egykor kerek arca, mint a fogyó hold.

– Eljött az idő, mennem kell nekem is. Ez a vidék idegen nekem, hazahúz a szívem a kemence mellé. Ha tovább maradok, szavamra, meghalok, bocsáss el uram! Ígérem, hírt viszek az otthoniaknak.

Fájt a herceg szíve, hogy ez a társa is elhagyja, de nem tehetett mást. Nyomában hűséges kutyájával hosszan elkísérte őt a dűlőúton. Alkonyodott már, mire visszafordult. Mintha a fehér szarvast látta volna egy pillanatra a közeli faluszélen földre hullt csillagok közt, aztán szertefoszlott. A herceg fáradt volt, és a fények közt álomra hajtotta fejét. Berkenye hűségesen őrizte őt. Régi dalokról, elmúlt időkről, imákról álmodott. Reggelre szájában könnyek sós ízével ébredt. Ekkor látta csak, hogy csupa mohos, megdőlt fejfa közt érte az álom. Utolsó szolgálja a temetőkapuban várt rá levett kalappal.

– Már elfelejtették őket, de én még emlékszem a nevükre – mondta November, és a ködben ébredező árnyakat nézte, akiket a pislákoló gyertyafény életre keltett.

November nem számított a legjobb útitársnak. Igazán senki sem szerette őt, mogorva volt, kevés beszédű, homlokán mindig gondterhelten szaladtak össze a ráncok. A herceg sem kedvelte Novembert, de egészen megszokta jelenlétét, ahogyan némán ment mellette szürke ruhájában, szürke köpenye akár a köd gomolygott körülötte. Az úton mind lassabban haladtak, a sár vastagon tapadt csizmájuk talpára, mintha a föld húzná őket magához. Teremtett lélekkel sem találkoztak: elfogytak a nyáját a pusztáról hazaterelő pásztorok, a diákforma garabonciások. Néha a messzeségben felsejlett egy-egy város távoli tornya, éppen csak annyira, hogy

tudják, nincsenek teljesen egyedül. Mint bánatos sóhaj szállt a tájon az esteli harangszó. A herceg a tábortűz mellett egyre ritkábban vette elő lantját. Ha játszott is rajta elgémberedett ujjaival, a szél süvítéséről, az eső kopogásáról szólt a dal. A szarvast azonban mind gyakrabban pillantották meg, napról napra közelebb engedte őket magához.

Aznap, amikor egy néma és kihalt erdőben vertek tábort, November a herceg elé állt, és ő tudta, mit fog mondani.

– Vigy hírt!

– Úgy lesz – hajtott fejet November, majd lóra kapott, és elnyelte a dérütötte fák sűrűje.

A herceg kisebb marék rőzsét dobott a tűzre, és a fellobbanó lángok fényénél a szeme sarkából megpillantotta a szarvast, közelebb, mint eddig bármikor. Ám ahogy oda-kapta a fejét, csak fehér nyírfaligetet látott. Fázósan magára terítette levelekből szőtt, megbarnult, rongyos köpönyegét, mialatt hűséges kutyája a lába elé feküdt. Elővette lantját, hogy játsszon rajta valamit, de az aranyhúrok megfeketedtek, nem volt többé hangjuk, hiába próbálgatta. Nyugovóra térve még hallotta a fagyott föld csikordulását, ahogyan a szarvas a tűz mellé lépett, aztán elnyomta az álom. Amikor felriadt, látta a feje fölé hajló ágról az utolsó, megkéssett levelet is földre hullani. A tűz már nem égett, és a fehér szarvas ott állt a hamu közt. A herceg íja és nyila után kapott, de mint akit megbűvöltek, karja erőtlenül lehanyatlott. Döbentén vette észre, nem is szarvas, akit eddig űzött, hanem leány, gyönyörű leány. Fehér haja, ruhája, mint a hóesés, ágas-bogas koronáján a téli égbolt sok-sok csillaga.

– Köszöntelek a birodalmamban, már vártalak – mondta a lány, és nevetett, kacagása akár a szánccsengők csilingelése.

A herceg hosszan nyújtózott, és felkelt. Könnyűnek érezte testét, mint aki nagy tehertől szabadult meg. Füttentett hűséges kutyájának, aki mindig a nyomában járt, de az állat nem mozdult, csak ült a rongyos köpeny mellett, amely alatt mintha még mindig feküdt volna valaki. A herceg közelebb lépett.

– Nem kell, hogy lásd, ha nem akarod – mondta a lány szelíden. – Ideje indulni – nyújtotta kezét, és bár ujjai egészen hidegek voltak, ahogyan a herceg megfogta, mégis forrónak érezte azokat.

Elindultak a fejük fölé boruló csupasz és néma fák közt. Az ég alja vörösén izzott. A Nap már lemenőben volt, vagy felkelőben: nehéz lett volna megmondani.

Mire a mese véget ért, a mélykék palást alatt Faramir már összegömbölyödve aludt. Mithrandir elmerengve nézte a hímzett ezüstcsillagokat. Odakint az őszi eső kintartóan hullott az alvó városra, de valahol messze, a magas hegyekben útjára indult a tél.